

[Enggaard.]

tilfældet er. Der er vel en række formelle fordele knyttet til det, det skal medgives, men dette forsøg på at have den samme model fælles for både universiteter og en række af de højere læreanstalter indebærer utvivlsomt også en risiko for forringede arbejdsvilkår for nogle af de læreanstalter, som i dag arbejder ganske upåklageligt. Jeg frygter, at den ro og stabilitet, der præger arbejdet og den faglige standard, man har, kan afløses af strid om valgeregler, strid om opbygningen af det og det andet organ, og at noget af arbejdets kvalitet derigennem kan gå tabt. Jeg håber ikke, at det må gå på denne måde, men jeg er ikke umiddelbart overbevist om, at det absolut er lykken at presse den samme model for en styrelsesanordning som foreslået ved dette lovforslag ned over vidt forskellige institutioner. Det ønsker vi gerne fra venstres side at gå meget nærmere ind på i forbindelse med udvalgsarbejdet og søge oplyst, hvilke praktiske konsekvenser forslaget kan have de forskellige steder.

Det forekommer heller ikke umiddelbart alt for konsekvent, at man søger en række læreanstalter inddraget under denne lovgivning, men holder kulturministeriets uddannelsesinstitutioner udenfor, når man vel at mærke betænker, at de reelle forskelle mellem den nuværende lov om universiteternes styrelse og forholdene netop ved kulturministeriets uddannelsesinstitutioner måske er langt større end de småforskelle, man her søger at harmonisere inden for de institutioner, som lovforslaget omfatter.

Den anden principielle nyskabelse er, at man søger at give det tekniske og administrative personale en repræsentation også uden for institutrådene, hvor de hidtil har været med. Dette finder venstre principielt rigtigt. Vi kan tilslutte os dette, men man kan naturligvis diskutere, om lige akkurat den procentsats på $\frac{1}{4}$, som man har valgt her, er den rigtige for dette personales vedkommende. Der er dog den undtagelsesregel, hvor det tekniske og administrative personale er mindre end halvdelen af lærerpersonalets antal, og hvor man sænker brøken $\frac{1}{4}$ til $\frac{1}{7}$. Der er altså en vis fleksibilitet i forslaget, men også det kan man naturligvis diskutere i forbindelse med udvalgsarbejdet. Men det centrale er, at man i lovfor-

slaget har bevaret forholdet mellem lærerrepræsentanterne og de studerendes repræsentanter, således at dette stadig væk er 2:1. Ganske vist er begge disse grupper noget reduceret i antal i de enkelte organer, men man fristes til den tanke, at den fastsatte procentsats for det tekniske og administrative personale mere er fastsat under hensyn til, at man kunne få nogle passende lige talstørrelser for de to andre grupper og samtidig bevare størrelsesforholdet 2:1.

Når man tænker på, hvordan den socialdemokratiske agitation igennem de sidste år på dette punkt har lydt også i denne sal både i de glade oppositionsår og i det første regeringsår, er der unægtelig tale om en ændring. Jeg skal ikke bebrejde regeringen og socialdemokratiet, at de her har foretaget et sindelagsskifte, men kun at de har været så længe om det, som tilfældet har været. Nu har vi desuden, da socialdemokratiet har fået ny ordfører i disse spørgsmål, en mulighed for at starte på en frisk baggrund og diskutere disse ting uhindret af den fortid, som socialdemokratiet måtte have i disse spørgsmål. Men jeg tror, at megen gold strid ved vore universiteter kunne have været undgået, hvis studenterrådene i tide havde vidst, at de ikke skulle tage socialdemokratiets løfter for pålydende. Der hviler trods alt i de spørgsmål her et tungt ansvar på socialdemokratiet for en del af den uro, der i disse år har været ved universiteterne.

Der er i disse år sket en afgjort polarisering på universiteternes område. Derfor vil det også være en rimelig forventning efter min mening, at der ved det kommende valg til konsistorium og råd vil blive tale om listevalg. Listerne findes jo faktisk, akkurat som partierne findes i folkestyret i dag. Derfor tror jeg, at det er en nok så kinesisk og en ganske tidrøvende procedure, ministeren foreslår i forbindelse med lovforslagets § 20, hvor man anfører, at et vist antal valgberetigede skal skrive under på et ønske om forholdstalsvalg. De studerende skulle også gerne have tid til at studere fremfor at rende rundt efter underskrifter for at kræve et forholdstalsvalg, der efter min mening burde være en selvfølge. Som lovforslaget nu er udformet, virker det nærmest som en støtte for studenterrådets krav om flertalsvalg og tenderende til enhedsrepræsentation.